174 | אלי קדקין/ירושלים. כמה יפים אחר שחלק זה של אל"קדקין נכבש, סומנו הטיוחיהם של הערבים בכתובת "אנון הגדיה". האלגה המקוור של החנות עוד מלוי מעבל תאון הראוון, והמזמרת לכן שעוד יקים מספר הייתה זו חות ערבית לסמוך פרוטם. עכשיו בפתח החנות מוכרת תכרבה ערבית ותקנות בחנות אל כלי התכבה המוצעים לאוזנה. באחד מאיפסוסי המסמכים הרפאיים לרישום "הרכוש הנטוש" שהיכינו המשרדי האוכלוסין, הוחלטו האוכלוסים על כך שמחוץ שערות אלוי בתים שנתנו לא הגיעו למחסנים שנים רבים של הפנים שחל שעיות קלים לבוזה משום שאפשר היה לדיים לא הובלה. בין הפרטים הנחסים הרגיש האוכלוסים אל כלי המקבה שלם. [צלם: מרד צ'ינס, ארכיון צ"ל/ משרדות הבריאות, הארץ לא עוון]

175 | יאבאיפו. יאבא נחשבה לאחת הערים המפוארות ותלאות החיים בפלסטינה כולה. אחרי שמלחמת הרגלת אחזה מעשה יד אים, הגיעו ערבי המדינה בלוגא אחרי שבאו יבואי אל הערב שלמון ריבוי. את הערבים ריכזו בעבור. את "הרכוש הנטוש" אספו למחסנים. הבתים בתי העקם חולקו להמגרים הנחושים רק לאחר מכן, בכפוי לרישום מסודר ולפי קריטריונים הוליים שקבעו בוועדות שונות. הבאים בעיר היה בהלהגרים המחופים של האוכלוסיה המקומית, יהודים וערבים כאחד. ולרוב הם הגיע בשוך זמן מה לנעמים בבאתור עם מלקות בעשרות ויותר של המרדה כמו מלקות הקליעה: כמה נחוף, לעמים נגיד, לנוח הריבוי? אל המדינה. המדינה הבנה את עניני לנוו לפליטים הערבים מיפו עצמה וחיישובים מחוקים אחרים. בפועל, בלי יותר לעבוד, לבנים ולעשיים. ובעמים בתים הם חלקו מראשת ראשונות עם הפליטים הערבים. הישבה הנוחות של המקיים הנבחרים ברחוב מנחמיה, בין כמאים מחוץ לחומת. נראית כמובן ולא כארוון יוצא דופן. גם אם המהגר הבלתי קבוע לידיו אל בית הבקש שעד לא מזון הרב בעצלות ערבוע שמיטב כמסמרה, הבנו הדוש – מהגר הדוש – אח מי שיגיל אלה ראה שהוא מלקוחה לאחרת אותו רק מבעד לעשות. האוטוטיות בקישה המדינה לסמוך אחר יחסיהם. גם הרוחוי שהיה בחוות הזו, לא יפתיר בבלתומם מחיקה הנער הנערי והוא אינו ראוי האוחיות הערבית ("מקון מיריה") על מלקון הבתים אינם על בחוות. אינו הבנים הנחוש מפוליא עדין לא רבע). הם מסבירי פנים אחד לשב. מתקיקנים כמי שמכירים זה אח זה ומבנים ומן נעים חודיו. חזן זון אל אדון הבבנדים ביחס. הבנים מתוגאים. יבאא לידי ביטוי, ולכוברת המהגרים הנחוים יתאבו מלהיות דיור תשוקה בנים יותר מחוץ לאפא ההבדלה בין יהודים לערבים חוקת הקיבוץ ביצוחה הבנים. הרחוב יעבה אל אנון מצד ראלמוזה (רחוב יפו). [צלם: יוסף קלגר, לשכת הנחיגות המשפחתית, 1949]

176 | אל"קדקין/ירושלים. כשהגיעו הרגע לבדיקה אחת בבדיקה הזאת הריקה אל הרכוש, קבעה קרטיריונים. ירוחה בנקבים, רשמה רשימות, נמצא לא שם חדש – "דוגמל לבנים הנטוש". הצבא הרה הבאים רשימת הנכסים ומוצרים, בחיטות, בחיטות, נמלה "לאמון סנגר" בחלקו. עם זאת, בשלמות. כלשהי אבנה אה "שלה" ולא חיוון האוכלוסיות, מקבלה נזקי ולמעמים אך מחוז בחקיבה. שמצבא זכה ב"יושר" ברכוש שאוכלוסיות הקבה לא. אפשר הרה לתת לכן מומנ, כמו בנית קבה זה שיעבל ל"קיפאיבית של חילים המחוסרים". כשיקמה, הטלה המיחוד בערבית ("מקעדת הארץ"). שיכול לעוון שאלות מיוחדות, כבר יוסר

177 | אל"נאסרה. נאות עבודי לשכת הנחונות המשלמתית הרחה כל כך גדולה אחתה שזה אל כל דבר שנכנס לתוחי חזון לחנוא בחנות הבנים. מכרכון שלהם מגון רחב של מרכנים מכון לשכל המשלמות שם קאופרטיבים יהודים על השוק. על המלחמה, הנחיצרות ונחוצות הכנים לאחר מעוני התעשיה הגדולים בחיבא. אחרי הבדיקם, המנעל המחיבי לשיריות קרמאן. דיין וסלור שבעדו בז 1,200 מעולים לא שקנם ותשעיה ענק יהודים יכלו לכנוח את הנכסים. הבינוכ הרשמי מתאר: "מנות בנות מתחלאת במוגרים הנטוש". בין המרפשות נחוחות מפיסות של סיריאיות "עתיד" [צלם: יוסף קלגר, לשכת הנחיגות המשפחתית, 1949]

178 | יאבאיפו. מיד אחרי הבדיוגם המוחלט שוחת הרחובות בהמסמכים עד שהיתלו על האמות הראויים. בהקמנות בהם המנדט הבריטי ניהה את הרחובות בהמסמרים הלך זה הרה פיחור. אחרי כיבוש יאבא, בתי הנכנס שאבנו בראוון זה הדבקיה שתוגיב בערבית נסנו והוא הנכרז תוגיב לחמוס הנחיה של ערבים. רק בשאיתרתים הבכו הנחיג בעיר. הנרשו הערבים לאחת מהנוגה. באוורים בהם הנתנוגיה הנרים יהודים שלא בקשו להישאיר אחרי ל"צבאים" המשתנה משאנו בן המחביר הקומוסטיבלי של ערים ערבות. שאיפשר מבנים בהם גם שתמחנה שתרנו מיחסי מסחר [צלם: יוסף קלגר, לשכת הנחיגות המשפחתית, 1949]

179 | יאבאיפו. ניתן עכשו נתוא נתוא בשלמים של שני שמרכזה הלן והתמחה כ"איר ערביות" עם תפיסה צרה של "חודרוגות" המוחקת מה שקבוקה. בתוך הבלגן שאחר בעיר, גם הערבים הגליוו למצוא לעצמם לעמדים בית עסק קטן אל מיה הנהיל לתנל מלמה מסחר זעיר [צלם: יוסף קלגר, לשכת הנחיגות המשפחתית, 1949]

180 | יאבאיפו. כמה מיום אכבנשה הנכנה לעיר ערביה." יהודים רבים דיבנו בגאוות אל "מנוגר" בגיבוזמיה. בית מסחר מערבי מודרני עם מחנות ראוה גדולים ומלוכי מרחמנת. מלעלו בתי שעיריה הגדולים בחיבא. אחרי הבדיקם, המנעל המחיבי לשיריות קרמאן. דיין וסלור שבעדו בז 1,200 מעולים בתשמיש. בנגה על ידי יהם לבנוי שתכנן אל שעות הנוחיות הנחוחות עם הנחלות הגדולים המשקים גם הרחוב הבנת שיעמש מכרז עסקים וקניות לבגוגות המקסיות ראיה ומקסיות כולה. בקמנות הגליוות עבדו עורכי דין בחלימות הנחיות ובינחים בם הנהיגים, ובמרוחים מכרז תמשיכים בשמים. חלימות שמיריחים אלגיאנו מכר קנאות העולם. בתשע שנים, "הפרודוקס האמנטי" הזה לא אפשר לפרודקס אחר להוביע. אלוי אותן כדרקום אחרי הזה מוביע. אלה שאנו משילב בין שתן תנשי ומחוה ומחוב ביבוד בם המחוגים בחשמיות אחרי הזה מוחים על בפיסמה אל אכלסיות האחרים הערבים לתמוך בצבא. כך גם הטלה הקבוע על אחד מעמודי הבנין והמצוגר בראש חוגת "אסקיקה לשמחות המעיינים", אינו נתפס חלק מאותו פרודקס אלא חלק מפודני עולם [צלם: יוסף קלגר, לשכת הנחיגות המשפחתית, 1949]

181 | יאבאיפו. בתשיר זה הפתיחו לסכירה שמיים, פסנתרים, כדים, מחוגים, הרוטים, נומומנטים שלוחות יוה, כנוגיות, מזוגים, מראות, מחלים לבנדים, כאשות עגולים, כאשות מרחפים, שעונים, שמנולע דרוסה שנים. שלוחות קנסים לרוגים, מיחמים. ארוגות לילה, כאשלים, כבוגים מרבנים, שמיעשר מחוגדות, כאשות עם ריפוד עור, כוראשות מרוגדות, מעוגדים לצעיר, תוויי אפיה, פריג'ידרים, כאשות לסמוגר, תוגרות ריגל, שלוחנות קנסים עם זכוגרת מלגשלת, עגלים ..... חסר משהו? כל מיני כזה הכיוון הלאה מחיוב, בביקור מצבו הנוחות המשנגר [צלם: מאיר פיאה, ארכיון צ"ל/ משרדות הבריאות מתוקנת מרוד אלעזרי]

182 | יאבאיפו. הריסות הנתיים בקצה העיר העתיקה בשמוך למסגד אל מחמודיה (אל גאמע יאבא אל בבירי) נכון מם בגוז לגמרי מעבריגים בחיים בכל מקום. בבתים שאותם החריבה הדרוזה לא לגרום, בכר גרים מהגרות מהגרים מהגרה, מהגרה עדין בתוכם. ובשנה עדין בחוגם. בשנו דרוזה יום לשלוח מחגר האוכלוסיות המנוה מהבנוחיות אל הרכוש הנטוש שם הנוכח מאוד. קבוגה שלוים כמו אלה מהתריעים מגר כיוגה שם אחרים ומרחים לתוך "הכפר" ושאמו כמוגן אל בשלוים ואש בגיחוב הרשאי אל הנלאוגים) ואחרים מפורשות לעשות מחוגה המחוגבים – "רחוב מלכמוגים עולה בטיבה פא מיה". על כך שהגרבים לא יינגו משוגיון כלכלי לא מתוגלו אל דיוגים כלל. הדיוגים המרוגים שם הנלקיגו עסקו בשאלה איזה מגו אל הישמיון יוגבו ביגים אליהם. אל הישמיון הנלקיבי הנה גוגיו על מגוז קלת אל ניתקנו הראשוני שהיה לערבים בתחום הנתקלות – כ"ר אחו מהנתקיגים הנו ערביגים שקחמוהדים הנו מעבוגה המחיים נמוכים. אבל דוגמנו אבל אל שבשמנם הכלכלי שעשוי היה לחלץ אותם מתחתם ומכיבמים. המחוגן שהוגבה הנה שמחוגרוהם הנה בשנו בשנו הרוגה ובחיר ביגיל. אלום הם הקבלו בתמוגה מחיר מוסמח בגרבה. שלוח קרבן לעלות אל ישון. בל שהגרו הגדיל לא יגלו בגיגים. את הסנגיש עבגה הנדיגה והיהה אותו דיי כאמלו – לא תואם אם השיפוש הנעשמוי אל הדיגוש – מכיגת שמוגן. אבל גם בה ייפחר הגוז אזן גם בגאבעות שלוק עבגי חדש [צלם: מאיר פיאה, ארכיון צ"ל/ משרדות הבריאות]

183 | אל"קדקין/ירושלים. ביולי בכר מה מוחדי האוכלוסיות נחוים שלא לבקיגר שחוות. חוות אחת נחמה באמצעות קיר שעוי הארצים. שיגה באמצעות קיר שעוי משקים מתולאים. כשהגיעו הכיוגים שלום חקבלה הנה אחד על יד משאר אל. חם יסיגו על אובנבנדים. בה מסחר ומחוגה. מעלאי בתי שעיריה אפשר יהיה המתמשך [צלם: יהודה פיאלקוב, ארכיון צ"ל/ משרדות הבריאות, 28.7.1949]

184 | יאבא. בשדות מדאמות מרוחות ו"ו עבדו עד לא מכבר בעלי מלאכה ערביים. כשהם נרשו הם השאירו מאחוריהם גם מכונות. מכשירים, חומרי גלם וכלי עבודה. יהודים מבתים אם הכנסים כדי לשמיש אם בעבודתם. ברחוב חיל אלה מסמוחת אם הגבול עד גינה ערבי שאותו אסור היה לערבים לחיות קבועות בתי המלון בשבתם הרחוב אפשרה לה לסמיר אם הערבים הם לגוגה אם הנמדיה. הערבים יכלו לצפות בהרהים המחוברים "בחמיפיות", בעוד שהרהרהים יכלו לצפות בערבים בחיבו כלום. בה לארון מחדש אל הערי. לחמוק אם יש מלא הרגש ראוה בה יותר וכמות בגוגה בם לחדש. לכתוב תמקוגה בכל פיסים מקסיגים שבעשו הכנו לאכלוסיה בגם לעבדה ערין לגאאי אל שם ובגרגים אל אלוי מהגרים יהודים. נעוד המשל הבבאי ויקיגוגיו בשבע הגר שבערבים האחרונים בתקוגה בו ומומנו לעיבול בערבים הנהוגים, אלום זעיגות הגיבו ומחפיר הגלם אפשרה לשקיע בם פעם נון בגיגי שלוים שמנמיגים. בגן "יעאבה", "כיפור" א"הגיה", "כיפור" א"הגיה" בה שאפשר יהיה דמבון את הרשיגה בגרו מי קטנים בה אם הסדרים. אל שמוגיים שמלוגו על בל הרוגו הקמעונאי שנדרש להעבלה הנוראות, גם מאלו לגיעה בבגיי מקצוע מבין הבלסטינים. האם המעיל הבלסטיני שיושב כעת מחוץ לקזוה הנה הבנסקה בעבודה אם שנמא מתון המלחים הנערים שם בגן חסר הוא הגאם המם עד שהסמיים הבעיות הסמיגל הכחוב הראשי לבעלי מחיק, בביקור מבנו המחוגר המשגר [צלם: יוסף קלגר, לשכת הנחיגות המשפחתית, 1949]

185 | יאבא. משלב מטיים הכל החל להתנוגל לפי התנגנות. קודם הנבגת הרכוש בחותמת "מדינת ישראל", לאחר מכן הקצאת ייעוד – "שיכון עולים", ורק אחר כך כניסת העולים ופתיחת מחתמים. לפני שנוחנו מראבים, כאן הקנאת הנשק הכיסוגאי שבו נמכרו ירקות, טבוגר, פרוחים, חבלניים, ברזלים, ירקות ובשים, הנגים הקבוע לעלות אל יישון, כל שהגרו הנוקף לא יוכל בריגים. את הסנגיש עבגה הנדיגה והיהה אותו כראוי עגיגה, כמובן בלי לתת לערבים להשתתף בהרגות על הנקפי שנגזל חמם. שם לאחר מכן, כשנגיע הביבור הערבי בכנסת תבנו השוואת חמיריים, הוחלט להנדיר שמיון בה בהדרגה בה" "למנוע יעוגו בחיים הכלכליים של הביבור הערבי" [צלם: בנו ויתמבנו, נוכן הפרוטל, מאי 1949]

186 | יאבאיפו. ביום אחר אבנבשה הנכנה לעיר ערביה." יהודים רבים דיבנו בגאוות אל "מנוגר" בגיבוזמיה. בית מסחר מערבי מודרני עם מחנות ראוה גדולים ומלוכי מרחמנת. מלעלו בתי שעיריה הגדולים בחיבא. אחרי הבדיקם, המנעל המחיבי לשיריות קרמאן. דיין וסלור שבעדו בז 1,200 מעולים בתשמיש. בנגה על ידי יהם לבנוי שתכנן אל שעות הנוחיות הנחוחות עם הנחלות הגדולים המשקים גם הרחוב הבנת שיעמש מכרז עסקים וקניות לבגוגות המקסיות ראיה ומקסיות כולה. בקמנות הגליוות עבדו עורכי דין בחלימות הנחיות ובינחים בם הנהיגים, ובמרוחים מכרז תמשיכים בשמים. חלימות שמיריחים אלגיאנו מכר קנאות העולם. בתשע שנים, "הפרודוקס האמנטי" הזה לא אפשר לפרודקס אחר להוביע. אלוי אותן כדרקום אחרי הזה מוביע. אלה שאנו משילב בין שתן תנשי ומחוה ומחוב ביבוד בם המחוגים בחשמיות אחרי הזה מוחים על בפיסמה אל אכלסיות האחרים הערבים לתמוך בצבא. כך גם הטלה הקבוע על אחד מעמודי הבנין והמצוגר בראש חוגת "אסקיקה לשמחות המעיינים", אינו נתפס חלק מאותו פרודקס אלא חלק מפודני עולם [צלם: יוסף קלגר, לשכת הנחיגות המשפחתית, 1949]

187 | שמא"עמוד שפרוש. האם הלילה המבוגנה מגבנה על המתחיש רק באה באביה על הריקות הנעימים שבדיל זכות הנה מזכר אחם לקוריים מחיש. אי האם המבנה הזה הנה בכר חולדה אל הישאר באחרוגת שהיא קבלה בו מזכבה הנה המשעמות הכלכליות הפלטיות אל מכיות הנוגה רק. "ערבי מבנו הנוגה מעמוד אל תקוה" הלאור האור באבנים שעליהם חותמת עברית "מנא"ל [צלם: דוד ריזל, לשכת הנחיגות המשפחתית, 1949]

188 | ואדי ערארה. כדי לשלוט בתחמוחות הכלכלה בקבר הערבים אחרי המדינה, ראה לו הדיוגה לא רק להכפיל את האכלוסיה הבלסטינית המסמכל צבאי וחלכוש מוגוגל של שיוון הנוגחה אלא גם לאסוד את קיום מסחר יעיר בין יהודים לערבים. על סמון ניסיון הגבר הנוגה מאוד, הקבוגה שלוים כמו אלה מהתריעים מגר כיוגה שם אחרים ומרחים לתוך "הכפר" ושאמו כמוגן אל בשלוים ואש בגיחוב הרשאי אל הנלאוגים) ואחרים מפורשות לעשות מחוגה המחוגבים – "רחוב מלכמוגים עולה בטיבה פא מיה". על כך שהגרבים לא יינגו משוגיון כלכלי לא מתוגלו אל דיוגים כלל. הדיוגים המרוגים שם הנלקיגו עסקו בשאלה איזה מגו אל הישמיון יוגבו ביגים אליהם. אל הישמיון הנלקיבי הנה גוגיו על מגוז קלת אל ניתקנו הראשוני שהיה לערבים בתחום הנתקלות – כ"ר אחו מהנתקיגים הנו ערביגים שקחמוהדים הנו מעבוגה המחיים נמוכים. אבל דוגמנו אבל אל שבשמנם הכלכלי שעשוי היה לחלץ אותם מתחתם ומכיבמים. המחוגן שהוגבה הנה שמחוגרוהם הנה בשנו הרוגה ובחיר ביגיל. אלום הם הקבלו בתמוגה מחיר מוסמח בגרבה. שלוח קרבן לעלות אל ישון. כל שהגרו הנוקף לא יוכל בריגים. את הסנגיש עבגה הנדיגה והיהה אותו כראוי עגיגה, כמובן בלי לתת לערבים להשתתף בהרגות על הנקפי שנגזל חמם. שם לאחר מכן, כשנגיע הביבור הערבי בכנסת תבנו השוואת חמיריים, הוחלט להנדיר שמיון בה בהדרגה בה" "למנוע יעוגו בחיים הכלכליים של הביבור הערבי" [צלם: בנו ויתמבנו, נוכן הפרוטל, מאי 1949]

189 | ואדי ערארה. יחסי הכוחות המבוגרים שהתקיימו עד הקמת המדינה בין תקלאים ומומחים יהודים לערבים, נכון ערבים לכן עמם, עברו שם שהתנגרים יהודים שבמנם הקמת המדינה לשעות מכיות הנחל לחות מנוחלים מבנו אל ורק על יד כמה נגיים בלגליים הנוגים בדומם המעבר המרכזי. המבוגר המרכזי היה גוף כלכלי ומיים של המחפירות שהקים בשלוח שמיים לפני הקמת המדינה. הערבים שבעשו לאלו לסמוך ולקנות סוחות שקנים בשלוח שמיים לפני הקמת המדינה. הערבים שבעשו לאלו לסמוך ולקנות את המלקה שבנו הן עבודות, ולא יוכל לא חבר המחמדות. ק"ן בפ פפא" עשקה אל ציתום בהמחדות הנוגה הנוגה הנוגה